

„Прича о Таталији“, Весна Алексић

Не треба да будемо љубоморни када наше маме роде млађе бате или секе

„Прича о Таталији“ је још једна прелепа прича за децу коју је написала Весна Алексић. Посветила ју је логопеду Наталији, Рељи који је вежбао да изговори њено име и свој деци за коју вреди писати. То је заправо прича свих нас који имамо млађе бате и секе, али и нас који их немамо, као на пример ја, а волели би да их имам.

Реља је један петогодишњи дечак који живи окружен љубављу своје породице – мамом и татом, бабом Добрилом, дедом Радивојем и бекиситерком Цецом. И лепо је живео све док се једног дана није појавила вест која му се уопште није допала. А то је да ће мама родити бебу.

Све је почело од неког црно-белог снимка који је мама, јако срећна, свима слала као писмо компјутером. На њему је била као беба, дуга 5 cm. Мрвица, како је весело рекла мама, која ће брзо да порасте у њеном стомаку. И заиста. Брзо је расла та мрвица. Ускоро је била чак величине кекса. Тада се сазнало и да ће беба бити девојчица, Наталија. Реља је одлучио да је зове Таталија. И одједном, сви су почели да му причају како ће он бити старији брат који ће да пази на своју малу секу, да је чува, чак и да дели своје играчке са њом. Рељи се уопште није допадала та мала Таталија. Сви су причали само о њој. А он, да дели своје играчке. Хмм? И куповали су разне ствари за њу. Чак је и мислио да га због бебе више нико неће волети као до сада.

А тек када се родила, како су сви били радосни, усред ноћи су јели тарту, па када је дошла кући. А Таталија је заправо била сва кмекава и као неко жуто паче и уопште није била лепа као што су сви говорили, мислио је све то мали Реља. И почео је тада да прича јапански језик, што је значило да само ћути и ништа не говори. А Наталију, тј. Таталију, пожелео је да пошаље чак на Јупитер, на најудаљенију планету, или у прашуму код Шир-Кана, па и код диносауруса, што заправо и није било тако опасно пошто су они биљоједи.

Међутим, када је и Таталија добила жутицу и отишла са мамом у болницу, мали Реља се много забринуо. Тада је схватио да много воли своју малу секу и да једва чека да се безбедно врати кући. Било му је жао што је није научио карате да може да се одбрани када јој буду вадиле крв. Мислио је и да је он крив за све – хтео је и на Јупитер да је пошаље. Али, тата му је објаснио да је жутица уобичајена за мале бебе и да ће Таталија бити добро и да ће заједно отићи по маму и секу да их заједно доведу кући. Реља је предложио да то буде санкама пошто је била зима.

Књига „Прича о Таталији“ ми се много допала. Волео бих да Весна Алексић напише и једну причу о Рељи и Таталији и њиховим догодовштинама када је Наталија мало порасла јер је детињство са млађом браћом и сестрама много лепше и занимљивије. И зато не треба да будемо љути и љубоморни када наше маме роде млађе бате или секе, већ треба да се радујемо, да помажемо родитељима око њих док мало не порасту, а онда ћемо заједно са њима да се играмо и уживамо у разним заједничким авантурама.

